

El nostre ahir

L'arbucienc Sr. Pere Roca i Pla, ens ha facilitat una colla de detalls sobre anècdotes protagonitzades per certs personatges faceciosos que existiren a la nostra vila i que si bé son prou conegudes per la majoria de la gent gran, crec que serà bo de reproduir-ne algunen aquest espai, per la curiosa forma del seu comportament dintre la societat en que vivien.

Es ben sabut que hi havia a Arbúcies una cobla dirigida per F. Riumalló, L'Arbucienca, que era com una fusió de les dues antigues que molts anys enrera existien a la vila, fundades per uns mestres vinguts de Barcelona, en Vilaró i en Gusch, que també dirigien dos cors, promocionats per ells mateixos. Aixó fa pensar que en aquell temps tampoc no estaven gaire encantats. Almenys tocaven, cantaven i feien ballar i escoltar.

Doncs, seguint el Sr. Pere Roca, diu que un componet de L'Arbucienca, un home sacardí, de mitja talla i que passava dels 50 anys, que tocava el tible i que encare que no fos molt brillant se'n sortia força bé, era conegut amb el nom de PAU NO-SOPARAS, i era un xic fet a la seva i tenia les seves genialitats que de vegades presentaven un lleu matís grotesc. I que en certa ocasió i en motiu de la festa major de Susqueda, que s'escau el 22 de gener, aquest poble va contractar la cobla L'Arbucienca per amenitzar unes ballades de sardanes i el ball tradicional. Segons sembla, anaren a Susqueda passant per La Cellera i un xic més amunt d'aquesta població hagueren de seguir a peu darrera un matxo que els portava els instruments. El cel estava mig cobert de núvols que hom podia considerar-los sense malícia. En Pau No-Soparás, en sortir de La Cellera va pronosticar que es mullarien. Ja des de la sortida d'Arbúcies va mostrar-se emmurriat. Es veu que aquella anada a Susqueda i amb aquelles condicions no li queia gaire bé. Hem de convenir que el temps va donar la raó a en Pau, encara que no tota, ja que si bé van caure quatre gotes, que va obligar els músics a aixoplugar-se en una masia de la vora del camí, la cosa no va durar més enllà d'un quart i el cel va presentar-se, després, amb un aspecte benigne. Els benemèrits músics reprengueren la marxa a peu, llevat del nostre personatge, que s'havia ficat al cap que tornaria a ploure a no trigar gaire, i no hi va haver maneres de fer-lo seguir, i va romandre assegut en un escó prop de la llar de foc, ja que de veritat, feia molt fred.

Quan per fi en Pau es decidí a continuar el camí ja havia passat ben bé una hora i fou quan es va ben assegurar que no hi havia cap perill de pluja en veure el cel gairebé sense cap núvol. No obstant aixó, i com que encara li durava la tossuderia, no s'hi llança pas gaire a la valenta, sinó ara un pas ara un altre i quan hi arribà ja eren les dues tocadetes i els seus companys es trobaven tocant les últimes notes de l'última sardana de les quatre que componia l'audició matinal estipulada. En Pau, tot pansit, va anar a l'encontre dels seus col·legues, que el reberen, és clar, amb cara de pomes agres i n'hi van dir quatre de fresques. Aquesta facècia transcendí al poble d'Arbúcies, el qual ben aviat en va fer una cançó que deia amb una tonada actualitzada: "Un dia anant a Susqueda, ja us diré el que va passar, Cotilleta, cotilleta. Va ploure una miqueta i en Pautet es va espantar, Cotilleta, cotilleta... d'en Pau No-Soparás".

I diu que aquesta corrandia es va propagar tant que el nostre home, avergonyit davant del poble, va desaparèixer i mai més ningú el va veure.